

prism
ปรีซึม

นักเรียนและผีทำความเคารพ!

I'M DEAD,
THANK YOU.

AND YOU!

บทธีศศิวิมล

ยินดีต้อนรับสู่คลาสเรียนสยองที่จะมาลวงสมอง!

หนังสือเล่มนี้เขียนเพื่อความบันเทิง
อย่าเอาข้อมูลหรือเนื้อหาจากในเล่ม
ไปวินิจฉัยโรคกันเองนะ

ถ้าใครมีปัญหาสุขภาพทาง ใจ
ต้องปรึกษาหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
หรือแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเท่านั้นจ้า

- นกช้ สติวิมล

สวัสดิ์: สมาชิกในวงใหม่
จินตทัศน์กับเข้าสู่กรมของวณิช:...

prism
ปรีซึ่ม

I'm Dead, Thank You. And You?
นักเรียนและพี่ทำความเคารพ!

นทธี ศศิวิมล
เขียน

RanuthTong
วาดภาพประกอบ

การอ่านดีจากรากฐานที่สืบทอด

I'm Dead, Thank You. And You? นักเรียนและผีทำความเคารพ!

prism
ปริซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8854-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามสุข
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก กวินทิพย์ ลิ่นแต่
ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล, สุภิสรา เล็กเลิศ
พิสูจน์อักษร ลดา ยุดเย็น, ปุณยวิษณุ พันธุ์แก้ว

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกโรงเรียนล้วนมีตำนานเรื่องเล่าที่ถูกเล่าต่อกันมา
รุ่นต่อรุ่น ต่างคนต่างบอกต่อกันทั้งที่ไม่ทราบที่มาอันชัดเจน
ถึงจะรู้อย่างนั้น แต่เราก็เลือกที่จะเชื่อ

ความเชื่อคือจุดริเริ่มของจินตนาการความหลอนอันไม่มี
จุดสิ้นสุด ถ้าสิ่งน่ากลัวไม่ได้มีแค่ผี แต่เป็นภาวะทางสมองและ
จิตใจของมนุษย์ที่ชวนหลอนจนทำให้เกิดเรื่องสยอง เรื่องเล่า
ที่เคยได้ฟังยังเป็นเรื่องหลอนที่น่ากลัวอยู่หรือเปล่า

คุณอาจถูกหลอกอยู่หรือเปล่า แล้วคนหรือผีกันล่ะ
ที่หลอกคุณ...

คำนำผู้เขียน

มีคนถามเราเสมอว่าทำไมยังเขียนเรื่องผีทั้งที่โตแล้ว ปัญหาคือ ผีไม่เคยถามเราว่าโตพอหรือยัง มันแค่มานั่งรออยู่ในความทรงจำ โดยเฉพาะความทรงจำช่วงที่เป็นนักเรียน ช่วงที่ทุกคนบอกให้เรา “เป็นปกติ” โดยไม่เคยอธิบายว่า ปกติหน้าตาเป็นยังไง

โรงเรียนเป็นสถานที่ที่สอนหลายอย่าง รวมถึงวิธีทำเป็นไม่เห็น วิธีเจียบ วิธีเพิกเฉย วิธีทำให้ตัวเองจมหายเป็นอากาศธาตุและวิธีที่เชื่อว่า “ถ้าไม่มีใครพูดถึงแปลว่าสิ่งนั้นไม่มีอยู่จริง” เรื่องสั้นในเล่มนี้มีทั้งนักเรียนและผี ผีบางคนตายแล้วแต่ยังพยายามเข้าเรียนให้ตรงเวลา นักเรียนบางคนยังหายใจ แต่รู้สึกเหมือนถูกเก็บไว้ในตู้เก็บของ พร้อมป้ายเขียนว่า “เดี๋ยวค่อยจัดการ” เราขอบอกตรงนี้เลยว่า ผีในเล่มนี้ไม่ได้อยากหลอกใคร ส่วนใหญ่แค่อยากให้เห็นใครสักคนเชื่อว่า “สิ่งที่เรารู้สึก มันเกิดขึ้นจริงนะ” ซึ่งเป็นคำขอที่ฟังดูไม่สยองแต่กลับยากกว่าการเรียกวิญญาณเสียอีก

ถ้าคุณอ่านแล้วรู้สึกกลัว เราอยากให้คุณลองเช็กดี ๆ ว่ากลัวผี หรือกลัวความคิดของตัวเองที่เริ่มเห็นด้วยกับมัน ถ้าคุณพลอหัวเราะในฉากที่ไม่ควรตลก ไม่เป็นไร นั่นแปลว่าระบบป้องกันตัวของคุณยังทำงานดีอยู่ มนุษย์เราชอบหัวเราะก่อนจะยอมรับว่าเรื่องบางเรื่องมันน่ากลัวเกินไป

I'm Dead, Thank You. And You? หนังสือเล่มนี้
ไม่มีใครตายซ้ำ แต่มีบางคนเพิ่งรู้ว่า ตัวเองตายไปนานแล้ว
ถ้าอ่านจบแล้วรู้สึกอยากลุกขึ้นยืน จัดเสื้อ และทำ
ความเคารพใครบางคนที่ไม่เห็น หรือซักจะไม่ค่อยอยากทำ
ความเคารพใครสักคนที่เคยทำความเคารพขึ้นมา ก็ไม่ต้องตกใจ
ไม่แปลกหรอก

เราเองก็เหมือนกัน...

นพธิ ศศิวิมล

Story #1

ชมรมสยองขวัญ...

ใครไม่เคยเป็นนักเรียนประจำอย่างนี่น่าจะรู้หรือว่าการทำเรื่องเดิมซ้ำๆ ทุกวัน ต้องอยู่แคในโรงเรียน ต้องทำตามระเบียบเบะๆ น่านเบื่อและน่าเศร้าขนาดไหน แถมยังต้องรีบเข้านอนทั้งๆ ที่ยังไม่่วงอีก

คืนหนึ่งนี่น่าจะตัดสินใจว่าจะแอบหนีออกไปเที่ยวข้างนอกบ้าง เธอวางแผนหลบเลี่ยงครูเวรฝ้าตึกอย่างแยบยลจนในที่สุดก็หนีออกมาจากตึกนอนได้

นี่น่าจะระหิมใจและกำลังจะเป็นข้ามกำแพงหนีออกไปแล้วถ้าไม่บังเอิญเหลือบไปเห็นแสงบางอย่างที่อยู่ไม่ไกลนัก

มีแสงวับแวมของดวงไฟดวงเล็ก ๆ อยู่ตรงด้านหลังตึกเรียนหลังเก่า

แสงนั้นเรียงตัวเป็นแถวและค่อยๆ เคลื่อนหายเข้าไปด้านหลังตึก นี่น่าขนลุกชู่ เริ่มลังเลระหว่างการกลับเข้าไปนอนบนตึกที่มีเพื่อน ๆ และครูอยู่รายรอบให้อุ่นใจ หรือจะปีนออกไปเที่ยวข้างนอกอย่างที่ตั้งใจไว้ดี แต่แล้วนี่นาก็ต้องสะดุ้งสุดตัว!

มือโงะบางอย่างสะกิดเบาๆที่แขนนี้หน้า เธอเกือบจะกรี๊ดออกมาอยู่แล้วเขียว แต่เจ้าของมือที่สะกิดนี้น่ามันรีบพุดขึ้นมาเบาๆว่า “ไม่ต้องตกใจ ฉันก็หนีออกมาเหมือนกัน”

ที่แท้ก็แค่นักเรียนหญิงคนหนึ่งที่อยู่ในชุดนอนเหมือนกัน เธอรวบรวมสติ ทำทางดูเป็นมิตร นีน่าถอนหายใจด้วยความโล่งอก “เธออยู่ ม.3 ใช่ไหม ฉันอยู่ ม.4 ห้อง 8 หนีออกมาประจำแหละ น่าเมื่อจะตายไป ว่าไหม”

นีน่าพยักหน้า รู้สึกอุ่นใจขึ้นมากที่มีเพื่อน “เมื่อก็เห็นแสงอะไรไหม...ที่หลังตึก...”

“อ้อ” เพื่อนใหม่ยิ้มแล้วชูเทียนเล่มหนึ่งขึ้นมา “แสงเทียนนะ สมาชิกชมรมของเราทุกคนมีเทียนกันคนละเล่ม มีแต่คนที่ขี้เบื่อกันนั้น ว่าแต่เธอสนใจจะเข้าร่วมชมรมเราไหมล่ะ”

นีน่าเดินตามเพื่อนใหม่เข้าไปที่ด้านหลังตึก ที่นั่นมีนักเรียนประจำในชุดนอนอีกสองสามคนเดินตามเข้ามาด้วย นำแปลกที่นีน่าไม่เคยเห็นหน้านักเรียนเหล่านี้มาก่อน ความประหลาดใจยังไม่หมดเมื่อนักเรียนเหล่านั้นค่อยๆยกฝ่าอระบายน้ำขนาดใหญ่ที่พื้นออกมา แสงเทียนที่สาดส่องเข้าไปในนั้นเลื่อนรางพอให้นีน่ามองเห็นโพรงและทางลาดแคบๆที่เดินเข้าไปได้ที่ละคน

“ที่นี่เคยเป็นหลุมหลบภัยเก่าตั้งแต่สมัยสงครามโลกนะ ไม่ได้ใช้นานมากแล้ว หัวหน้าชมรมของเราเป็นคนไปเจอเข้าก็เลยเอามาใช้เป็นฐานลับของพวกเรานี่แหละ”

นีน่าค่อยๆก้าวตามเด็กสาวที่รวบรวมสติลงไป ทางเดินนั้นมืดสลัว อากาศค่อนข้างร้อนและอับชื้น นีน่าได้กลิ่นเหมือน

กระสอบเปื่อยและกลิ้งดินขึ้นฝน ไม่นานนักก็เดินมาถึงห้องกว้าง ที่จริงจะเรียกว่าห้องก็ไม่ถูกนัก เรียกว่าโพรงน่าจะเหมาะกว่า เพราะมันเป็นโพรงกลวงๆ ผนังเป็นดินและหินที่เหมือนมีคนมาซูดไว้ลวกๆ

นี่น่ากวาดตามองรอบๆ ในโพรงนี้มีนักเรียนในชุดนอน ประจําอยู่ราวๆ สิบคน นั่งบ้างยืนบ้างกระจัดกระจายทั่วห้อง คนที่เด่นสุดคือนักเรียนหญิงหน้าตาสวย ผมดำยาวถึงกลางหลัง ท่าทางสง่า

เธอกำลังยืนอยู่กลางห้อง ส่งยิ้มให้กับนี่นา “นั่นอิมนะ เป็นหัวหน้าชมรมของเรา” เด็กสาวที่รวบผมตึงกระชับบอกนี่นา เบาๆ

“สวัสดิ์จะ สมาชิกใหม่ใช่ไหม” อิมเดินเข้ามาใกล้แล้วยื่น เทียนเล่มหนึ่งให้กับนี่นา “ยินดีต้อนรับเข้าสู่ชมรมสยองขวัญนะ”

“เรื่องห้องพิมพ์ดีดปิดตายที่อาคารสาม มีใครรู้บ้างไหม ว่าตำนานของมันเป็นอย่างไง” เด็กสาวรวบผมตึงที่พานี่นาเข้ามา เริ่มต้นเล่าขึ้นด้วยเสียงทุ้มต่ำ

“นั่นสินะ...” คนที่นั่งข้างอิมส่ายหน้า

คนอื่น ๆ ในห้องซุบซิบกันก่อนที่จะเงียบลงอีกครั้งเมื่อ ผู้เล่าเริ่มเล่าต่อ กติกาของชมรมนี้มีส่วนๆ นั่นคือ สมาชิกจะต้อง ผลัดกันมาเล่าเรื่องสยองขวัญครั้งละสองคน โดยตกลงกันว่า เรื่องใดเรื่องหนึ่งจะต้องเป็นเรื่องจริง และอีกเรื่องโกหก

“ว่ากันว่าเวลาปลอดคน ถ้ามีใครเดินผ่านไปหน้าห้องนั้น มักจะเห็นผู้หญิงใส่เสื้อสีขาว กระโปรงสีดำ ถ้าผมเปียยาว

ก้มหน้าเดินไปมาอยู่หน้าห้อง พุดซ้ำไปมาว่า ‘มารียังนะ จะมารียัง’ ถ้ามีใครเดินเข้าไปใกล้ เธอก็จะเดินทะลุผ่านผนัง หายเข้าไปในห้องนั้นต่อหน้าต่อตา บางทีก็มีเสียงพิมพ์ดีด ดังออกมา ทั้งๆที่เป็นห้องร้าง ทุกวันนี้เลยไม่ค่อยมีใครเดิน ผ่านแถวนั้นโง่ละ”

“น่ากลัวจัง...ว่าแต่ทำไมต้องพูดว่าจะมารียังด้วยล่ะ”
สมาชิกคนหนึ่งถามขึ้น

“ฉันไปสืบมาแล้ว เมื่อหลายปีก่อน อาจารย์ฝึกสอน คนหนึ่งที่เพิ่งเข้ามาสอนวิชาพิมพ์ดีดหลงรักกับอาจารย์หนุ่ม วิชาพลที่แต่งงานแล้ว ทั้งคู่สัญญาว่าจะหนีไปอยู่ด้วยกัน อาจารย์พลจะมารับเธอที่หน้าห้องพิมพ์ดีดนี้แหละ แต่แล้วก็ไม่มี อาจารย์ฝึกสอนน้อยใจเลยแขวนคอตายอยู่ในห้องพิมพ์ดีด ตั้งแต่นั้นมาห้องพิมพ์ดีดห้องนั้นก็เลยถูกปิดตายอย่างที่พวกเรา เห็นนี่ละ”

บรรยายกาศในห้องดูเหมือนจะเย็นลงนิดหน่อย หลายคน เริ่มขยับเข้าหากันด้วยความรู้สึกขนลุก แต่ก็ยังอยากฟัง

“เอาละ” อิมพุดขึ้นอีกครั้ง เงาของเธอสะท้อนนวบาวไปมา บนผนังตามจังหวะเคลื่อนไหวของเปลวเทียน “เรื่องที่หนึ่งผ่านไป แล้ว ต่อไปเรื่องที่สองเริ่มได้”

สมาชิกที่มีผมสีแดงคนหนึ่งลุกขึ้นบ้าง “ที่ห้องเก็บอุปกรณ์ เกษตรด้านหลังโรงเรียน เล่ากันว่าห้ามลือกกุญแจเด็ดขาด ถ้ามี ใครเปลอลือกเมื่อไหร่ จะได้ยินเสียงคนทุบประตูจากด้านใน แล้วร้องออกมาว่า ‘ช่วยด้วย เปิดให้หน่อย’ แต่พอเปิดออกมาก็ไม่มีใครอยู่ในนั้นสักคน”

มีเสียงอุทานด้วยความตกใจเสียดลอดออกมาเล็กน้อย “แล้วเสียงนั้นมาจากไหนล่ะ” สมาชิกคนหนึ่งถามเสียงลั่น

“ก็มีเด็กประถมคนหนึ่งเข้าไปเล่นซ่อนหาที่นั่นนะสิ ภารโรงไม่รู้ก็เลยล็อกห้อง วันนั้นเป็นวันสุดท้ายของเทอมพอดี วันรุ่งขึ้นก็ปิดเทอม ไม่มีใครมาที่โรงเรียนอีก กว่าจะมีคนมาเจอ เด็กนั้นก็นอนตายตัวแข็ง เล็บงอกยาว พื้นดินมีแต่รอยตะกุกตะกักเหมือนพยายามจะขุดดินออกมา แต่ทำไม่สำเร็จ”

นี่น่ารู้สึกคอแห้งผาก ใจหวิว ๆ ทั้งกลัวและรู้สึกวิงเวียนเหมือนห้องใต้ดินกำลังโคลงเคลงไปมา

อิม หัวหน้าชมรมลุกยืนขึ้นกลางห้อง “เอาละ ขอขอบคุณมากทั้งสองเรื่องเลย ที่นี่มีใครบ้างที่คิดว่าเรื่องแรกเป็นเรื่องจริง”

สมาชิกเกือบครึ่งหนึ่งยกมือขึ้น เจ้าของเรื่องเล่าทั้งสองทั้งเด็กสาวที่รวบรวมตั้งและเด็กสาวผมแดงยืนอมยิ้มอยู่ข้าง ๆ กัน

“เอาละ ที่นี่ใครบ้างที่คิดว่าเรื่องที่สองเป็นเรื่องจริง” สมาชิกที่เหลือยกมือขึ้นมากกว่ากลุ่มแรกเล็กน้อย

อิม หัวหน้าชมรมแสนสวยหันไปมองเจ้าของเรื่องทั้งสอง “เพื่อน ๆ คงอยากรู้คำตอบแล้วละ เฉลยเลยดีไหม”

“เฉลย...” เด็กสาวผมแดงพูดแล้วหันไปพยักหน้ากับคนที่ยืนข้าง ๆ

“เรื่องที่หนึ่งเป็นเรื่องจริง” เจ้าของเรื่องเฉลยด้วยใบหน้ายิ้ม ๆ

สมาชิกที่หายถูกร้องเฮกันลั่น ส่วนที่หายผิดครางกันระงม เรื่องห้องพิมพ์ดีดเป็นเรื่องจริงเธอเนี่ย นี่น่านึกภาพตามเรื่องที่เล่า น่ากลัวจัง

“วันนี้เราคงพอกันแค่นี้ อาทิตย์หน้าวันอังคารมาพบกันใหม่ ใครอาสาจะเล่าครั้งต่อไปดีล่ะ อิม...เอางี้ดีกว่า สมาชิกใหม่ของเราวันนี้กับฉันจะเล่าคู่กันในครั้งต่อไปแล้วกันนะ” อิมพูดแล้วหันมาอิมให้นำหน้าพร้อมแหวดตาที่ทำให้หน้าไม่กล้าปฏิเสธ

“ศาลเพียงตาตรงริมถนนที่อยู่ข้างประตูโรงเรียนเรา เวลาที่ใครมาโรงเรียนเข้ามาก ๆ หรือกลับบ้านตอนเริ่มพลบค่ำ มักจะมีคนเห็นชายแก่ผมหมอก ตัวสูงกว่าคนทั่วไป ใส่ชุดสีดำ มีดวงตาสีแดงเหมือนลูกไฟ ยืนจ้องมาจากตรงนั้นด้วยแหวดตาเกลียดชัง”

นี่นำเล่าเรื่องพลางมองไปรอบ ๆ ห้อง สมาชิกชมรมทุกคนต่างจ้องมาที่หน้าอย่างตั้งอกตั้งใจจนทำให้เธอเริ่มประหม่า

อากาศในห้องได้ดินดูเหมือนจะเย็นขึ้นเรื่อย ๆ นี่นำยกมือลูบแขนที่กำลังขนลุกด้วยความหนาวและหวาดทวันแปลก ๆ

กลิ่นดินอับชื้นพุ่งขึ้นมาจนเธอรู้สึกว่ห้องโยกเยกไปมาอีกแล้ว อิมหันมามออิมและพยักหน้าให้หน้าเล่าต่อ “ว่กันว่ตอนทำถนนตัดผ่านหน้าโรงเรียน รถบดถนนแผ่ฉุขั้บทั้บุงจององสีดำตัวใหญ่ตัวหนึ่ง ตั้งแต่นั้นมาคนงานทุกคนก็เริ่มฝันถึงงูสีดำตัวใหญ่ที่มีดวงตาสีแดงคอยกระชิบสาบแช่ง แล้วคนงานก็เริ่มมีอันเป็นไปทีละคนด้วยสาเหตุแปลก ๆ จนกระทั่งมีการสร้างศาลเพียงตาขึ้น เหตุการณ์นี้จึงสงบลง แต่ก็ยังเชื่อว่าดวงวิญญาณงูตัวนั้นยังคงอยู่ตรงนั้น คอยสาบแช่งทุกคนที่มองเห็นมัน”

พอเล่าจบหน้าก็รีบนั่งลงทันที เรื่องที่เล่านั้นเธอไม่ได้แต่งขึ้นเอง แต่ฟังมาจากแม่บ้านของโรงเรียน นี่นำตัวลั่นราวกับ

มีคำสาปอะไรบางอย่างอยู่ในเรื่องเล่านั้น

“เรื่องของฉันสั้นๆ” นี่นางเยยหน้ามองคนพูด

อิมยืนอยู่กลางห้องแล้วเริ่มเล่าเรื่องด้วยเสียงทุ้มต่ำ
“ในห้องของเรามีใครบางคนที่ยาไปตั้งนานแล้ว แต่ยังไม่รู้ตัว
ยังคงมาเข้าชมรมฟังเรื่องเล่าของพวกเราทุกครั้ง”

ทั้งห้องฮือฮาขึ้นทันที นี่นางมองอิมด้วยความตกตะลึง
ในเมื่อหน้าตากลางจะเล่าเรื่องโกหก อิมก็ควรเป็นคนทีเล่าเรื่องจริง
ไม่ใช่เทรอล แล้วเรื่องบ้าๆอย่างนั้นมันจะเป็นเรื่องจริงไปได้
อย่างไรกัน

ดูเหมือนสมาชิกคนอื่นก็คิดคล้ายๆนี้ นางเด็กสาวผมแดง
พูดขึ้นมา “เรื่องของเธอฟังแล้วน่าขนลุกก็จริงนะอิม แต่ใครๆ
ก็รู้ว่ามันเป็นเรื่องโกหก เตียวทวยไม่สนุกกันพอดี”

อิมยิ้ม หันไปมองคนพูดด้วยแวต่าน่ากลัว “ถ้าฉันพิสูจน์
ได้ล่ะ” เธอพูดพลางเดินตรงไปที่เด็กสาวผมแดงคนนั้น แล้ว
กระซอกซุดนอนของเด็กคนนั้นขาดติดมือออกมา

เสียงหวีดร้องดังขึ้นทั่วห้องได้ดิน

ภายใต้ซุดนอนนั้น ร่างของเด็กสาวผมแดงเป็นเพียงโครง
แห้งๆ ที่มีแต่หนังติดกระดูก!

นี่นางเหมือนหัวใจจะหยุดเต้น ร่างกายขยับไม่ได้ด้วยความ
ตกใจกลัวถึงขีดสุด

สมาชิกคนอื่นๆ ต่างลุกขึ้น พยายามจะวิ่งหนีไปที่ทางออก
จนชนกันหกล้มวุ่นวาย

เด็กสาวผมแดงลุกขึ้นจ้องหน้าอิมอย่างโกรธจัด “เธอ
ก็แค่อั้วพวกซี้แอ่ คิดว่าตัวเองดีกว่าคนอื่นเขา เธอก็ไม่ต่างอะไร

จากฉันสักหน่อย”

เธอพูดแล้วพลั๊กอิมล้มลง เมื่อร่างของอิมกระแทกพื้น หัวของอิมก็กระเด็นออกจากตัวทันที ใบหน้าที่กำลังอยู่บนพื้นนั้น จ้องเด็กสาวผมแดงอย่างโกรธเกรี้ยว!

นี่น่าพยายามจะกรี๊ดร้อง แต่ก็ร้องไม่ออก เธอภาวนาให้ สิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าเป็นเพียงฝันร้าย ไม่ใช่เรื่องจริง!

“เลิกตัดจริตกันเสียทีเถอะ”

เสียงตะโกนนั้นดังมาจากหัวของหัวหน้าชมรมที่กำลังไปมา อยู่บนพื้น

“พวกเธอก็เหมือนกันนั่นแหละ ตายกันหมดแล้ว จะมา ร้องกรี๊ดจ๊าดกันอยู่ทำไม”

ทุกคนในห้องได้ตื่นหยุดการเคลื่อนไหวทันที ต่างคนต่าง หันมามองหัวที่กำลังไปมาของอิมแล้วก้มลงมองร่างกายตนเอง

ร่างทุกร่างค่อย ๆ แห้งตอบซุบผอมลงเรื่อย ๆ จนกระทั่ง เหลือแต่โครงกระดูกและหักทรุดกองลงกับพื้นทีละคน มีเสียงบ่น พึมพำระงมไปทั้งห้อง

“อืม...จริงด้วย พวกเราตายไปแล้วนี่นา...ตายแล้วจริง ๆ ด้วย...จริง ๆ ด้วย...”

นี่น่าตกตะลึงตาค้าง หายใจไม่ออก ก่อนภาพที่มองเห็น ทั้งหมดจะค่อย ๆ มีดลงจนดับไป

“ฝันแล้วหรือจะ นี่น่า...”

นี่น่าได้ยินเสียงพร้อมแสงสว่างที่อบอุ่นในห้องพยาบาล ของโรงเรียน ครูเวรนั่นเองที่พาเธอมาที่นี่ เมื่อนี่น่าเล่าเรื่อง

ทั้งหมดให้ครูเวรฟัง เธอก็ได้รู้ข้อเท็จจริงว่าชมรมสยงขวัญที่เธอไปพบเข้า สมาชิกทุกคนตายหมดเนื่องจากตัวอาคารชั้นล่างทรุดลงมาทับเด็กนักเรียนที่แอบหนีเข้าไปอยู่ในนั้น และเรื่องนี้ก็เกิดขึ้นเมื่อหลายสิบปีก่อนแล้ว

“นี่ไงจ๊ะ คือเหตุผลที่ว่าทำไมพวกครูถึงเข้มงวดกันนักเรื่องการออกนอกตึกของนักเรียนประจำ”

ตอนนี้หน้าผู้นำสงสารได้แต่นั่งคิดว่า เธออยากให้ตัวเองยังอยู่ในชมรม และเรื่องที่ครูเวรเล่าทั้งหมดนี้เป็นแค่เรื่องโกหก เธอสัญญากับตัวเองเลยว่าต่อไปนี้จะไม่แอบหนีจากตึกนอนไปไหนอีกแล้ว...

Phasmophobia โรคกลัวผี

จัดอยู่ในกลุ่ม Specific Phobia จะมีอาการกลัว และวิตกกังวลอย่างหนักอย่างต่อเนืองเกินระยะเวลา 6 เดือน เมื่อต้องมาอยู่ในสถานการณ์ที่เขาเชื่อว่ามีผี หรือทำให้เขานึกถึงผี

การวิเคราะห์การเชื่อมต่อของสมอง (Brain Connectivity) ชี้ให้เห็นว่าผู้ที่มีอาการกลัวผีจะมีการเชื่อมต่อที่แข็งแรงเป็นพิเศษระหว่างสมองส่วนหน้า ซีกซ้าย (Left Frontal) และสมองส่วนขมับซีกขวา (Right Temporal) เมื่อเทียบกับคนปกติ ปฏิบัติงานเหล่านี้มักเกิดขึ้นพร้อมกับอาการทางกาย เช่น หัวใจเต้นเร็ว ความดันโลหิตสูง และเหงื่อออก

Story #2

ผู้คนเป็น

ยั้ง ไกล้วเวลาเลิกเรียนเท่าไร ฉันก็ยิ่งเครียดมากขึ้นเท่านั้น พุดตรงๆ นะ ถ้าทำได้ก็อยากจะเก็บเสื้อผ้ามานอนที่โรงเรียนมันซะเลย ไม่อยากกลับไปอยู่บ้าน **น้ำแอน** อีกแล้ว ใครบ้างจะอยากอยู่กับคนน่ากลัวขนาดนั้น

เรื่องมันเริ่มมาตั้งแต่สัปดาห์ก่อน ตอนที่น้ำแอนกลับจากไปเที่ยวเชียงใหม่ พอกลับมาถึงบ้าน น้ำแอนก็เดินเข้ามานั่งซุ่มอยู่ที่ธรณีประตูหน้าบ้าน เหม่อมมองออกไปข้างนอก พอฉันเข้าไปถามว่าเป็นอะไรหรือเปล่า น้ำแอนก็ตอบว่า “น้ำคงไม่เป็นอะไรอีกแล้วละ **ออม**”

ตอนนั้นฉันก็ไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่าน้ำแอนคงเหนื่อยจากการเดินทางไกลและอดหลับอดนอนมาหลายชั่วโมง ก็เลยเบลอๆ พุดอะไรไม่รู้เรื่องไปอย่างนั้นเอง

แต่หลังจากนั้นน้ำแอนก็เอาแต่นอนนิ่งอยู่บนเตียง ไม่ไปทำงาน ไม่อาบน้ำ ไม่กินข้าว ปล่อยให้เนื้อตัวสกปรกมอมแมม ผมยุ่งเป็นกระเซิง เสื้อผ้าที่ใส่ตั้งแต่กลับจากเชียงใหม่เหม็นสาบเหม็นอุ้งไปทั่วห้อง ทั้งที่ก่อนหน้านี้ น้ำแอนเป็นคนสวย ชอบแต่งตัว

น่ารัก ๆ และรักความสะอาดมาก

ตอนกลับจากโรงเรียนแล้วเห็นสภาพนั้นฉันตกใจมาก คิดว่าน้ำแอนคงไม่สบายมากแน่ ๆ ก็เลยจัดการเปลี่ยนเสื้อผ้า เช็ดตัวให้ ในขณะที่น้ำแอนนอนนิ่งเฉยเหมือนไร้ความรู้สึก

“ไม่จำเป็นต้องทำอย่างนี้หรอกออม ทำไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้น ร่างกายของน้ำกำลังนำไปตามธรรมชาติ” น้ำแอนพูด แหวดตาล่องลอยเหมือนคนกำลังเพ้อ

“น้ำแอนยังไม่ตายซะหน่อย จะเนาได้ยังไงล่ะคะ” ฉันพูดพลางเปลี่ยนชุดนอนใหม่ให้น้ำแอน “หนูจะออกไปซื้อโจ๊กให้กิน แล้วค่อยกินยานะคะ ถ้าพຽงนี้รู้สึกไม่ดีขึ้น หนูจะพาไปหาหมอเอง”

“หมอเหรอ ชันสูตรศพสินะ ก็ดีเหมือนกัน ตามหมอมานชันสูตรศพ” ประโยคนั้นหลุดออกมาจากปากสีซีดที่แห้งแตกของน้ำแอน เล่นเอาฉันขนลุกชูไปทั้งตัว

พอฉันซื้อโจ๊กมาแกะใส่ซาม ค่อย ๆ ป้อนเข้าปากน้ำแอน โจ๊กก็ไหลรินลงทางมุมปาก น้ำแอนไม่ยอมกินหรือกลืนลงไปเลยแม้แต่คำเดียว

“น้ำแอนคะ” ตอนนั้นฉันแทบจะร้องไห้ด้วยความสิ้นหวังซะแล้ว “ขอร้องล่ะคะ น้ำแอนอย่าทำแบบนี้ได้ไหม ล้อหนูเล่นอย่างนี้ไม่ตลกเลยสักนิด น้ำแอนกำลังทำให้หนูกลัวนะคะ”

น้ำแอนชำเลืองมองหน้าฉันแล้วพูดว่า “ขอโทษที่ทำให้กลัวนะ ตอนนี้อายุเท่าออม น้ำก็กลัวผีเหมือนกัน แต่ตอนนี้ น้ำเข้าใจแล้ว ผีก็คือคนที่ตายแล้วขยับเนื้อตัวทำอันตรายเราไม่ได้ มีแต่จะเนาเปื้อยหมดสภาพไป ไม่น่ากลัวหรอก”

วันรุ่งขึ้น ฉันรีบตื่นแต่เช้าเพื่อลุกขึ้นไปดูน้ำแอนที่ห้องนอน ปรากฏว่าน้ำแอนยังนอนนิ่งตาลอยอยู่เหมือนเดิม ไม่ได้มีที่ท่าว่า จะลุกมาทำกิจวัตรประจำวันตามปกติ เห็นอย่างนั้นฉันก็รีบ แต่งตัวเพื่อที่จะพาน้ำแอนไปหาหมอ ฉันค่อยๆ ประคองน้ำแอน ขึ้นมาจากที่นอน พาเดินลงมาข้างล่าง ขณะที่กำลังสวมรองเท้าให้น้ำแอนก็ถามขึ้นมาว่า

“ออมจะพาน้ำไปไหน ไปเฝ้าหรือเปล่า”

“โอ้ น้ำแอนก็ถามบ้างอีกแล้ว ไปหาหมอสิคะ น้ำแอน ไม่สบายต้องไปให้หมอรักษานะคะ”

สีหน้าของน้ำแอนเปลี่ยนไปทันที “ออมไม่เข้าใจเธอว่า น้ำตายแล้ว ไม่จำเป็นต้องไปหาหมอ หมอรักษาคนตายให้ฟื้นขึ้นมาไม่ได้หรอก ดูแขนน้ำสิ มันบวมจุกหมดแล้ว หนอนกำลัง กัดกินข้างใน เพราะเนื้อน้ำมันเน่า”

แขนที่ยื่นมาตรงหน้าฉันดูซีดเซียวเหมือนแขนศพจริง ๆ แถมยังได้กลิ่นประหลาดๆ เหมือนกลิ่นเนื้อเน่า แต่นั่นคงเป็น เพราะน้ำแอนเล่นไม่กินข้าวกินน้ำ ไม่อาบน้ำ และไม่นอนเลย มากกว่า ฉันจึงห็น้ำแอนอย่างเริ่มจะหมดความอดทน

“งั้นถ้าน้ำแอนตายไปแล้วจริงๆ น้ำแอนจะพูด จะเดิน ออกมานั่งกับหนูได้ยังไงล่ะคะ จะกลับมาจากเตียงใหม่เองได้ยังไง ลองนึกดูสิคะน้ำแอน”

“น้ำเป็นห่วงหนูนี่นา ก็เลยอยากกลับมาดูแล” ตอนนี้ ดวงตาของน้ำแอนดูลึกโหลเหมือนผีจริง ๆ เข้าไปทุกที่ ไม่เหลือเค้าความสวยเดิมเลย ไม่เหมือนน้ำของฉันเลยด้วยซ้ำ ตอนนี้น้ำฉัน เริ่มกลัวขึ้นมาจริงๆ ดูเหมือนคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าฉันจะกลายเป็น